

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 760/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K., zastúpenej KAIFER advokátska kancelária s. r. o., Fibichova 11, Košice, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Jaroslava Kaifera, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 6/2014 zo 16. júna 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej KAIFER advokátska

kancelária s. r. o., Fibichova 11, Košice, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Jaroslava Kaifera, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 6/2014 zo 16. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 30 Cb 228/2009 v procesnom postavení žalobkyne (v označenom konaní sa domáhala proti žalovanému náhrady škody, pozn.). Okresný súd rozhodol o žalobe rozsudkom č. k. 30 Cb 228/2009-339 z 20. marca 2013, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 30 Cb 228/2009 z 22. mája 2013 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 17 011 €. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací tak, že spis vrátil súdu prvého stupňa na opravu napadnutého uznesenia.

Okresný súd uznesením sp. zn. 30 Cb 228/2009 z 2. októbra 2013 svoje uznesenie sp. zn. 30 Cb 228/2009 z 22. mája 2013 opravil a uviedol, že vydal opravné uznesenie, ktorým odstránil zrejmu chybu v písaní, ku ktorej došlo v písomnom vyhotovení uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka v zákonnej lehote opätovne odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob 163/2013 z 12. decembra 2013 tak, že potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa sp. zn. 30 Cb 228/2009 z 22. mája 2013 v znení opravného uznesenia sp. zn. 30 Cb 228/2009 z 2. októbra 2013. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala sťažovateľka v zákonom ustanovenej lehote dovolanie, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením odmietol, pričom žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Zásah Najvyššieho súdu, ako orgánu verejnej moci, do sťažovateľovho práva na súdnu ochranu, je zrejmý z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu, ktoré nespĺňa atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a sťažovateľ takého nedostatočne odôvodnené rozhodnutie považuje za neudržateľné z dôvodu, že nespĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v tej ktorej právnej veci nie je svojvoľný, resp. arbitrárny. Máme za to, že právo žalovaného na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu ochranu, bolo postupom dovolacieho súdu porušené a z uvedeného dôvodu sťažovateľ predmetné uznesenie Najvyššieho súdu pokladá za nepreskúmateľné.“

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že najvyšší súd sa k niektorým jej námietkam uvedeným v dovolaní nevyjadril, a predostiera ústavnému súdu svoju argumentáciu uvedenú v dovolaní.

Podľa názoru sťažovateľky sa najvyšší súd „... pri výklade a aplikácii ust. § 9 a ust. § 10 zákona o súdnych úradníkoch odchyľil od znenia príslušných ustanovení, poprel ich účel a význam, pričom je potrebné opätovne poznamenať, že dovolací súd nezodpovedal na podstatné sťažovateľove námietky uvedené v dovolaní, a teda Najvyšší súd právne závery odvolacieho súdu neposúdil správne a v uznesení sám dospel k nesprávnym právnym záverom... Sťažovateľ ďalej namieta porušenie čl. 13 dohovoru, v zmysle ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. Vzhľadom na uvedené sťažovateľovi bolo formálne umožnené podať odvolanie proti predmetnému Uzneseniu Okresného súdu Košice I, zo dňa 22. 05. 2013, sp. zn.: 30 Cb/228/2009, ako aj dovolanie proti Uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 12. 12. 2013, sp. zn.: 3 Cob/163/2013, avšak nebolo mu umožnené mať účinný prostriedok nápravy, keďže už Okresný súd Košice I a následne Krajský súd v Košiciach pri svojom rozhodovaní použili ústavne neospravedlniteľný a neakceptovateľný výklad ust. § 9 zákona o súdnych úradníkoch, ktorý v odôvodnení uznesenia, proti ktorému smeruje táto sťažnosť, aplikoval aj Najvyšší súd.“

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na s posudzovanou vecou súvisiacu judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 16. 06. 2014, sp. zn.: 5 Obdo/6/2014 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 16. 06. 2014, sp. zn.: 5 Obdo/6/2014 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K., priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- EUR, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, K., trovy právneho zastúpenia v sume vyčíslenej v písomnom vyhotovení nálezu na účet jej právneho zástupcu: KAIFER advokátska kancelária s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Svoj návrh, ktorým sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia, sťažovateľka odôvodňuje tým, že jej najvyšší súd neposkytol „*súdnu ochranu pred rozhodnutím o poplatkovej povinnosti za odvolanie, ktoré bolo vydané v rozpore s ústavou a dohovorom, a svojim rozhodnutím by tak ďalej odstránil aj stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ, spočívajúci v tom, že nakoľko poplatková povinnosť za odvolanie nebola uložená v súlade s príslušnými právnymi predpismi...*“.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 6/2014 zo 16. júna 2014 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Vychádzajúc zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka ju odôvodňuje v zásade identicky, ako odôvodnila svoje dovolanie, t. j. ide o dôvody, ktoré už posudzoval najvyšší súd ako dovolací súd. Dovolací súd ich posúdil ako také, ktoré smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto dovolanie sťažovateľky odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom je vo veci sťažovateľky zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „OSP“).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 6/2014 zo 16. júna 2014, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najprv opísal skutkový stav posudzovanej veci, ako aj obsah podaného dovolania, pričom v jeho relevantnej časti uviedol:

„Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. ustanovuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej bráni tomu, aby bola vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, znovu prejednaná. V prejednávanej veci bolo vydané uznesenie o poplatkovej povinnosti žalobcu, ktoré napadol odvolaním a v rámci odvolacieho konania. Na výzvu odvolacieho súdu, súd prvého stupňa opravil zrejmu chybu v písaní záhlavia uznesenia. Súd o oprave podľa ustanovenia § 164 v spojení s § 174 ods. 6 O. s. p. rozhoduje aj bez návrhu. Vydaním opravného uznesenia nejde o prekážku rozsúdenej veci. Ako je uvedené vyššie, v prejednávanej veci nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté a vo veci nepredchádzalo žiadne iné konanie. Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené namietanou vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. d/ O. s. p.“

K námietke sťažovateľky, že odvolací súd jej ako účastníčke konania svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], uviedol, že *„odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým súd znemožní účastníkovi realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený... Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pretože pri výklade a aplikácii právnych predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a význam. Na všetky odvolacie námietky žalobcu zodpovedal, ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa správnym názorom všeobecného súdu*

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Napokon žalobca prípustnosť dovolania odvodil aj od ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p., že rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie o poplatkovej povinnosti žalobcu bolo vydané súdnym úradníkom, teda podľa jeho názoru osobou neoprávnenou.

Ako vyplýva z uznesenia Okresného súdu Košice I z 22. mája 2013 (č. 1. 371a), vydala ho súdna tajomníčka M. K.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 649/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch (ďalej len zákon) súdny úradník je oprávnený vykonávať úkony súdu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Sudca môže písomne poveriť súdneho tajomníka konaním a rozhodovaním vo vymedzenom okruhu vecí podľa rozvrhu práce (§ 9 ods. 3 písm. a/ zákona).

Podľa rozvrhu práce Okresného súdu Košice I na rok 2013 súdna tajomníčka M. K. okrem iných úloh bola poverená vyrubovať súdne poplatky. Uvedený rozvrh práce je verejne dostupný na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR a je k dispozícii účastníkom konania, ako aj ich právnym zástupcom.

Vzhľadom na poverenie v rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2013 bola M. K. osobou oprávnenou vydať uznesenie o poplatkovej povinnosti žalobcu za podané odvolanie. (Ide o chybu v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia, ústavný súd totiž z rozvrhu práce okresného súdu na rok 2013 publikovaného na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zistil, že M. K. bola zamestnankyňou Okresného súdu Košice I, pridelená do senátu 30 Cb, pozn.)

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dospel k záveru, že v prejednávanej veci prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a ani z ustanovenia § 237 O. s. p., preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“.

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach) a ustanovení zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základnými právami podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014